

Історія Валерії ЛИМАР, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Лідерство у дії»

Валерія Лимар була вимушена була виїхати із Донецька влітку 2014 року, де працювала старшим науковим співробітником в Інституті економіки промисловості НАН України. Коли Донецьк був окупований, в неї не було жодного сумніву, що треба виїжджати, рятувати своє немовля - сина, якому було лише 9 місяців. Жінка була вимушена виїхати із Донецька влітку 2014 року, де працювала старшим науковим співробітником в Інституті економіки промисловості НАН України. Коли Донецьк був окупований, в неї не було

жодного сумніву, що треба виїжджати, рятувати своє немовля - сина, якому було лише 9 місяців.

Вона вирішила виїхати до рідних у Чернігівську область до м. Ніжин. Вже тоді Валерія зрозуміла, що не повернеться у Донецьк і мала шукати роботу, щоб утримувати себе й дитину, тому що із чоловіком була розлучена. В одному із вищих навчальних закладів м. Ніжин, куди вона прийшла шукати роботу, в неї повірили й відразу запропонували роботу старшим викладачем кафедри аграрної економіки.

Так і розпочався викладацький шлях Валерії, яка на той момент була вже кандидатом економічних наук. Було важко. Рідні - далеко, люди, які оточували, ставились по-різному. Деякі місцеві відносились вороже, інші, навпаки, підтримували, співчували й підгодовували, коли до зарплати не вистачало коштів навіть на їжу. Так, було нелегко, але Валерія впоралась. Її полюбили студенти, з якими вона тримає зв'язок і наразі, яких вона надихає та мотивує своїм прикладом, що при жодних складних життєвих обставинах не можна здаватись, опускати руки й чекати, що хтось за тебе щось зробить. Ні. Так не буває, наше життя в наших руках....

У 2016 році Валерія переїхала до Вінниці. Її рідний Донецький національний університет, який вона закінчила у 2007 році, був переміщений саме в це місто і її запросили викладати. Це було непросте рішення, адже це був новий початок, нові люди, новий регіон. Однак вона ризикнула, зібрала свої речі, що вміщались у маленькій кімнаті гуртожитку в Ніжині та переїхала.

Найголовнішим мотивом була можливість повернутися в Alma Mater, адже Університет – це не стіни, а люди, які також не бажали коритись окупаційній владі у Донецьку та виїхали.

Було складно. Нові дисципліни, нові студенти, нові колеги, новий сектор роботи. Крім викладання, Валерія стала відповідальною в Університеті за навчання іноземців, які приїхали з різних країн світу, які потребували підтримки та допомоги. Валерія була з ними на зв'язку 24/7, тому що вона розуміла, що таке опинитися в іншій країні, коли тебе оточують чужі люди. А ці діти з різних країн світу, які не знали мови, володіли або англійською, або лише рідною. Це Валерію не лякало, вона могла з кожною дитиною, що приїхала із-за кордону навчатись в Україну, знайти спільну мову, побудувати комунікації та просто по-людськи вислухати й надати плече підтримки.

Сьогодні у Валерії позаду десятки студентів не лише з України, а з усього світу, які її пам'ятають, поважають і люблять. Наразі вони розкидані по світу, але Валерія чітко знає, якщо буде потреба, в будь-якій країні світу її колишні студенти знайдуть їй містечко переночувати та пригостять їжею.

Валерії 40, але вона постійно навчається, підвищує кваліфікацію, вивчає різні культури. У неї величезний досвід комунікацій із людьми різних культур, релігій та вірувань. Але найголовнішою своєю заслугою Валерія вважає те, що, знаходячись у Вінниці і працюючи з дітьми здебільшого з Вінницького регіону, вона є носієм цінностей Донецького регіону, вона є прикладом сили та сталого східноукраїнського духу. «Де б я не опинилась, я завжди пам'ятаю дім. Я - жінка зі Сходу України і цим пишаюсь. Бути народженою на Донбасі – це вже подарунок долі», - саме з цими словами Валерія лягає вночі та прокидається зранку....